2012-32, 33, 34 i 35-RE

**CAUSA 2012-32, 33, 34 i 35-RE**

Sentència del Tribunal Constitucional de l'11-6-2013 relativa al recurs d'empara 2012-32, 33, 34 i 35-RE

**Números de registre: 609-2012, 622-2012, 623-2012 i 624-2012. Recursos d'empara**

**Sentència de l'11 de juny del 2013**

---

**BOPA núm. 31, del 3 de juliol del 2013**

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 17 de desembre del 2012, per la representació processal de la Sra. Mercè Guitart Pol, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra l'aute del 22 de juny del 2012, dictat per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, i contra els autes del 5 d'octubre del 2012 i del 27 de novembre del mateix any, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconegut a l'article 10 de la Constitució;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 19 de desembre del 2012, per la representació processal del Sr. Antoni Duró Baró, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra l'aute del 22 de juny del 2012, dictat per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, i contra els autes del 5 d'octubre del 2012 i del 27 de novembre del mateix any, dictats per la Sala

Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 19 de desembre del 2012, per la representació processal de la Sra. Concepció Duró Ribó, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra l'aute del 22 de juny del 2012, dictat per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, i contra els autes del 5 d'octubre del 2012 i del 27 de novembre del mateix any, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 19 de desembre del 2012, per la representació processal de la societat Reig Patrimonia, SA, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra l'aute del 22 de juny del 2012, dictat per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, i contra els autes del 5 d'octubre del 2012 i del 27 de novembre del mateix any, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució;

I, atès que tots aquests recurrents demanen al Tribunal Constitucional que atorgui les empares constitucionals sol·licitades i que declari la nul·litat de les resolucions objecte de recurs, així com dels plans especials de les unitats d'actuació SURB-06 i SURB-17 i del Decret del 22 de desembre del 2009, així com de totes les actuacions que els precedeixen;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vistos els informes respectius del Ministeri Fiscal del 16 de gener del 2013;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 15 de març del 2013, que va admetre a tràmit, sense efectes suspensius, la causa acumulada 2012-32, 33, 34 i 35-RE;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 2 d'abril del 2013, per la representació processal de la Sra. Mercè Guitart Pol;

Vistos els escrits d'al·legacions presentats, respectivament, el 3 d'abril del 2013, per la representació processal de la Sra. Concepció Duró Ribó, del Sr. Antoni Duró Baró i de la societat Reig Patrimonia, SA;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 4 d'abril del 2013, per la representació processal del Comú de Sant Julià de Lòria;

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per les parts i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe de la magistrada ponent, Sra. Laurence Burgorgue-Larsen;

**Antecedents**

Primer

El Comú de Sant Julià de Lòria va demanar a la Secció Administrativa de la Batllia l'execució forçosa dels plans especials de les unitats d'actuació SURB-06 i SURB-17 procedint a l'elevació a públic dels projectes de reparcel·lació.

Les Sres. Concepció Duró Ribó i Mercè Guitart Pol, els Srs. Antoni Duró Baró i Francesc Monsonís Cuberes i la societat Reig Patrimonia, SA es van oposar a aquesta demanda.

Segon

El 22 de juny del 2012, la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles va dictar un aute mitjançant el qual acordava requerir els defenents per tal que personalment, o degudament representats, i sempre i quan aquesta resolució fos ferma, compareguessin, el 26 de setembre del 2012 a les 16.00 h, davant el notari designat als efectes d'atorgar les escriptures dels projectes de reparcel·lació dels plans parcials SURB-06, per als quatre particulars, i, SURB-17, per a la societat.

Així mateix, s'advertia a aquestes parts que en cas d'incompliment, el batlle ponent procediria, en aquella mateixa data, a la formalització de l'escriptura notarial en substitució de la part infractora.

Tercer

Les Sres. Concepció Duró Ribó i Mercè Guitart Pol, els Srs. Antoni Duró Baró i Francesc Monsonís Cuberes i la societat Reig Patrimonia, SA van interposar, respectivament, els seus recursos d'apel·lació contra aquest aute.

Quart

El 5 d'octubre del 2012, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute mitjançant el qual desestimava els cinc recursos d'apel·lació esmentats i no feia cap pronunciament especial en relació amb el pagament de les costes judicials.

Cinquè

Les representacions processals respectives dels apel·lants van presentar, aleshores, els seus incidents de nul·litat d'actuacions per tal com van considerar, cada una d'elles, que s'havia vulnerat el seu dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, substanciada per un tribunal imparcial predeterminat per la llei, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

Sisè

El 27 de novembre del 2012, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute que desestimava els incidents de nul·litat d'actuacions presentats contra l'aute del 5 d'octubre del 2012, el qual es confirmava en els seus termes mateixos, sense efectuar cap condemna especial en costes a defecte de temeritat.

Setè

El 17 de desembre del 2012, la representació processal de la Sra. Mercè Guitart Pol va interposar un recurs d'empara contra l'aute del 22 de juny del 2012, dictat per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, i contra els autes del 5 d'octubre del 2012 i del 27 de novembre del mateix any, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

El 19 de desembre del 2012, les representacions processals del Sr. Antoni Duró Baró, de la Sra. Concepció Duró Ribó i de la societat Reig Patrimonia, SA, van interposar, respectivament, sengles recursos d'empara contra l'aute del 22 de juny del 2012, dictat per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, i contra els autes del 5 d'octubre del 2012 i del 27 novembre del mateix any, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

De manera substancial, els recurrents exposen la legislació vigent en matèria de plans especials: la formulació, l'aprovació i l'execució d'un pla especial no solament ha de respondre a la manca d'intenció dels propietaris de formular, d'aprovar i d'executar un pla parcial, sinó també i cumulativament a una exigència d'interès públic (article 115 de la Llei d'ordenament del territori i urbanisme; articles 58 i 65.2 del Reglament urbanístic).

La raó d'interès públic invocada en aquest cas concret va ser l'encàrrec del Ministeri d'Educació d'iniciar les tramitacions oportunes per tal de fer efectiva la cessió dels terrenys situats en les unitats d'actuació en litigi per a ús escolar.

Ara bé, aquesta intenció ja no existeix en l'actualitat, com tampoc existia en el moment d'aprovar el Decret del 22 de desembre del 2009, per tant, deixa també d'existir la raó d'interès públic que necessàriament ha de justificar i motivar l'aprovació i posterior execució dels plans especials. Per consegüent, el Comú de Sant Julià de Lòria no podia aprovar definitivament aquests plans especials, i menys encara executar-los basant-se sobre un encàrrec del 2007 que és públic i notori que ja no és vigent i que està acreditat per un certificat del 17 de novembre del 2010 del Govern.

No hi ha en les actuacions cap prova que desvirtuï el contingut d'aquest certificat i aquesta mancança no pot ser substituïda pel tribunal ordinari mitjançant una presumpció. Efectivament, segons el Tribunal Superior de Justícia "en qualsevol cas, el GOVERN tampoc ha estat mai escoltat en el decurs del procés d'execució als efectes de confirmar o no la validesa del certificat esmentat, essent poc creïble que el COMÚ segueixi el procés urbanístic sense el seu assentiment."

Ara bé, convé destacar que en el procediment ningú va posar en dubte la validesa d'aquest certificat, i no calia que el Govern el validés, era suficient constatar que aquest certificat era posterior

a l’anterior voluntat manifestada pel Govern.

Segons el parer dels recurrents, l’acte que es pretén executar és nul de ple dret, concretament, perquè s’ha transgredit el procediment establert per la Llei i no es compleixen els requisits per a l’elaboració dels plans especials, en particular, l’existència d’un interès públic. Com que aquests plans modifiquen el POUP tàcitament, tampoc s’ha respectat el procediment legalment establert per aquesta modificació i, per consegüent, el pla especial és nul de ple dret.

Cal concloure, en definitiva, que la manca o la desaparició de l’interès públic té conseqüències redhibitòries sobre el pla especial i executar un pla especial sense la vigència de l’interès públic és una arbitrarietat, contrària a tots els principis tant urbanístics com constitucionals. A més, aquesta manca d’interès públic ha de ser invocable per qualsevol persona en qualsevol moment i, en aquest cas, l’Administració ha de tornar les coses en l’estat en què es trobaven anteriorment a l’inici del procediment i contràriament a allò que afirma el Tribunal Superior de Justícia això no representa cap inseguretat jurídica, sinó que és la màxima expressió de la seguretat jurídica.

Per acabar, aquestes parts recurrents demanen, en els seus escrits respectius, al Tribunal Constitucional que atorgui l’empara constitucional sol·licitada i que declari la nul·litat de les resolucions objecte de recurs, així com dels plans especials de les unitats d’actuació SURB-06 i SURB-17 i del Decret del 22 de desembre del 2009, així com de totes les actuacions que els precedeixen.

Vuitè

El 16 de gener del 2013, el Ministeri Fiscal va presentar quatre informes corresponents a cada recurs d’empara, el contingut dels quals és substancialment el mateix.

El Ministeri Fiscal manifesta que segons el parer dels recurrents s’hauria produït una vulneració del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret pel fet que el Tribunal ad quem s’hauria substituït en la mancança probatòria del Comú de Sant Julià de Lòria. Ara bé, considera que allò que pretenen aquests recurrents és una revisió de la interpretació i de l’aplicació del dret ordinari.

De la lectura de les resolucions objecte de recurs, el Ministeri Fiscal afirma que, d’una banda, el Tribunal Superior de Justícia ha donat una resposta concreta, fonamentada en Dret i lògica segons les pretensions de les parts comparegudes i que, en cap cas, els raonaments o les valoracions i les argumentacions exposades en aquestes resolucions poden considerar-se com a arbitràries o

mancades de qualsevol fonamentació; d'altra banda, els recurrents han pogut demanar, proposar i argumentar, en les diverses fases del procés, els motius o les consideracions que fonamentaven els seus posicionaments davant els tribunals ordinaris amb ple respecte dels principis d'igualtat de parts i de contradicció.

Així mateix, declara que no hi ha cap incongruència omissiva en les resolucions impugnades, que expressen com l'objecte de les resolucions no era aquell que pretenien els recurrents en la fase d'apel·lació, ja que el control de l'execució difereix de la fiscalització d'un acte administratiu que no ha guanyat encara fermesa, recordant que segons la doctrina constant de la Sala mateixa quan es tracta del control de l'execució, com en aquesta causa, aquest abasta només les formalitats externes de l'acte que es persegueix executar, quedant fora del seu objecte la discussió de la legalitat de l'acte que s'hauria d'haver fet en període de recurs contenciós.

Per tots aquests motius, el Ministeri Fiscal demana al Tribunal Constitucional que inadmeti a tràmit aquest recurs d'empara, d'acord amb les disposicions de l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, per manca manifesta de contingut constitucional de les seves pretensions.

Novè

El 15 de març del 2013, el Tribunal Constitucional va acordar acumular les causes 2012-32-RE, 2012-33-RE, 2012-34-RE i 2012-35-RE en una de sola, va admetre a tràmit aquesta causa, sense efectes suspensius, i la va trametre a les parts per tal que presentessin al·legacions.

Desè

El 2 d'abril del 2013, la representació processal de la Sra. Mercè Guitart Pol va presentar el seu escrit d'al·legacions en què, en primer lloc, sol·licita l'admissió a tràmit d'aquesta causa amb efectes suspensius, ateses les greus conseqüències del tot irreparables que suposaria l'execució de les resolucions impugnades.

En segon lloc, aquesta part exposa els cànons d'enjudiciament del Tribunal Constitucional i reitera les al·legacions i les pretensions contingudes en el seu escrit d'empara inicial.

Onzè

El 3 d’abril, les representacions processals de la Sra. Concepció Duró Ribó, el Sr. Antoni Duró Baró i la societat Reig Patrimonia, SA, van presentar els escrits d’al·legacions respectius en què, d’una banda, s’adhereix a les al·legacions contingudes en el recurs d’empara de la Sra. Mercè Guitart Pol i, d’altra banda, s’oposa a l’informe del Ministeri Fiscal. Efectivament, de manera substancial, reitera les al·legacions i les pretensions dels seus recursos d’empara.

Dotzè

El 4 d’abril del 2013, la representació processal del Comú de Sant Julià de Lòria va presentar un escrit d’al·legacions mitjançant el qual destaca que les resolucions objecte de recurs estan motivades. Més concretament, en l’aute del Tribunal Superior de Justícia que resol l’incident de nul·litat d’actuacions s’analitzen de manera exhaustiva els motius de la impugnació i es declara que en el control de l’execució no és possible pronunciar-se sobre la pèrdua d’interès públic del projecte de reparcel·lació de finques i d’adjudicació de les mateixes.

Precisament, en relació amb aquesta pèrdua d’interès públic, salvat la societat Reig Patrimonia SA, la resta dels recurrents no va efectuar cap acció contra l’aprovació definitiva dels plans especials objecte del litigi. No obstant això, la demanda d’aquesta societat va ser desestimada per la Batllia. En definitiva, cal aplicar, per tant, el principi de cosa jutjada material.

Per consegüent, l’únic control que es pot efectuar davant d’un procés d’execució és aquell que consisteix en analitzar o revisar les formalitats externes de l’acte que s’ha d’executar, quedant fora del seu abast la discussió sobre la legalitat de l’acte.

Segons el parer del Comú de Sant Julià de Lòria, les pretensions adduïdes pels recurrents són contràries al principi de seguretat jurídica, al principi de cosa jutjada material i, fins i tot, contràries als seus propis actes exercitats amb anterioritat al recurs d’empara.

Aquesta part coincideix amb el Ministeri Fiscal en considerar que els recurrents pretenen utilitzar aquesta instància constitucional com a una cassació amb peticions que no tenen cap tipus de contingut constitucional.

Pel que fa al fons, la part recurrent al·lega una pretesa omissió de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia a l’hora de pronunciar-se en relació amb la pèrdua d’interès públic del projecte

de reparcel·lació derivat de l'execució dels plans especials esmentats. Tanmateix, el Comú de Sant Julià de Lòria considera que els tribunals ordinaris han analitzat acuradament aquesta qüestió en les diferents fases del procés. De manera més concreta, tot i considerar-se que la hipotètica pèrdua sobrevinguda de l'interès del Govern constitueix una qüestió de legalitat interna, també es destaca que el Govern va comparèixer en el judici instat per la societat Reig Patrimonia, SA i no va corroborar mai que la voluntat de no construir els equipaments escolars projectats s'hagués adoptat, i per tant, l'interès públic segueix persistint a l'empara del principi de la seguretat jurídica.

Per acabar, el Comú de Sant Julià de Lòria demana al Tribunal Constitucional que desestimi plenament aquests recursos d'empara i que imposi, expressament, el pagament de les costes processals, inclosos els honoraris d'advocat i de procurador a les parts recurrents.

Tretzè

El 15 de maig del 2013, el Ministeri Fiscal, el 17 de maig del mateix any, les representacions processals del Sr. Antoni Duró Baró, de la Sra. Concepció Duró Ribó i de la societat Reig Patrimonia, SA, el 21 de maig següent, la representació processal de la Sra. Mercè Guitart Pol, i, el 22 de maig d'aquest mateix any, el Comú de Sant Julià de Lòria, van presentar els seus escrits de conclusions en què reprodueixen les al·legacions i els arguments continguts en els seus escrits anteriors.

**Fonaments jurídics**

Primer

El litigi que està a l'origen dels recursos d'empara presentats pels diversos recurrents –i que van ser acumulats atesa la seva similitud d'objecte- rau en la posada en marxa d'un pla d'ordenament territorial.

Els recurrents addueixen dos arguments, estretament connectats entre ells, per impugnar les resolucions de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia que van desestimar les seves demandes (és a dir, l'aute del 5 d'octubre del 2012 –que desestimava el recurs d'apel·lació interposat contra la sentència del Tribunal de Batlles– i l'aute del 27 de novembre del 2012 que no donava lloc a l'incident de nul·litat d'actuacions).

El primer argument rau en la manca d'interès públic per executar el pla especial adoptat mitjançant el Decret del 22 de desembre del 2009. El segon (que és una manifestació específica del primer) té a veure amb el fet que el Govern no hauria manifestat la seva voluntat de construir els equipaments escolars inicialment previstos i que estaven a l'origen de la reparcel·lació urbanística. Aquests diferents elements constituirien, segons el parer dels recurrents, una vulneració de l'article 10 de la Constitució, ja que demostrarien el fet que la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia no hauria motivat les seves resolucions.

Segon

La motivació és un element consubstancial de qualsevol decisió jurisdiccional. És representativa de la funció jurisdiccional i assegura, a més a més, la confiança dels ciutadans en la justícia (veg. concretament la sentència del 7 de setembre del 2012, recaiguda en la causa 2012-8-RE). Per tant, correspon al Tribunal Constitucional determinar si, des del punt de vista constitucional, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va motivar de manera suficient les seves decisions, tant en el marc de l'apel·lació com en el marc de l'incident de nul·litat d'actuacions. Efectivament, de la jurisprudència constant del Tribunal Constitucional se'n deriva que aquest Tribunal no és una tercera instància de jurisdicció. La seva funció, en el marc de l'examen d'un recurs d'empara en què s'invoca l'article 10 de la Constitució es limita a examinar la pertinència de la motivació de les decisions de justícia de les jurisdiccions ordinàries. Ara bé, salvat els casos en què aquestes siguin arbitràries o il·lògiques, el Tribunal Constitucional no pot substituir l'apreciació dels jutges ordinaris amb la seva pròpia.

Tercer

Pel que fa a l'al·legació dels recurrents mitjançant la qual es denunciava la manca d'interès públic del pla especial adoptat l'any 2009, la Sala Administrativa va contestar exposant dos elements. El primer, fa referència al límit de les seves pròpies competències en el marc d'un procediment d'execució d'un pla especial d'urbanisme i, el segon, té a veure amb l'actitud dels recurrents en el marc del procediment de reparcel·lació.

La Sala Administrativa va tenir cura de recordar que el litigi raïa en un problema d'execució del pla especial, ja que naixia de la decisió de la Secció Administrativa de la Batllia en relació amb l'execució del pla especial (aute del 22 de juny del 2012). El Comú de Sant Julià de Lòria va demanar l'elevació a escriptura pública dels projectes de reparcel·lació dels plans parcials SURB-06 i SURB-17. Aquest element és important, ja que emmarca l'objecte de les resolucions de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, en relació amb l'examen de l'apel·lació (punt tercer de l'aute del 5 d'octubre del 2012), però sobretot en relació amb l'incident de nul·litat d'actuacions (punt segon, apartat 2 de l'aute del 27 de novembre del 2012) la qual va tenir cura de distingir clarament allò que pot fer, d'una banda, pel que fa al control de l'execució d'un acte administratiu i,

d’altra banda, pel que fa a la seva fiscalització.

El primer punt fa referència a la legalitat externa de l’acte; el segon, a la legalitat interna. Per tal de fonamentar la seva decisió de desestimació, la Sala Administrativa recorda la seva jurisprudència constant sobre aquests punts (veg. autes de l’11 de desembre de 1996, del 10 de juny del 2005 i del 26 de març del 2009). Només pot “examinar la regularitat del procediment seguit per a l’execució de sentències i actes administratius, així com la procedència de les mesures adoptades, en funció del contingut de la resolució que es tracta d’executar” (aute del 9 de febrer de 2001, reproduït en l’aute del 27 de novembre del 2012, punt segon, paràgraf 2).

És en aquest context que la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia recorda que la impugnació de la legalitat interna de l’acte administratiu en litigi (és a dir, el pla especial) hagués hagut de ser plantejada pels recurrents “exclusivament en el període del recurs contenciós”. D’acord amb el dret andorrà sobre urbanisme –regulat per la Llei general d’ordenació del territori i urbanisme, els organismes públics podent posar en pràctica “Plans especials”, mentre que els particulars, pel que fa a les seves potestats, poden oposar-s’hi manifestant “un interès urbanístic immediat” (article 115.1 de la LGOTU). L’article 58.2 d’aquesta mateixa Llei regula de manera molt detallada el procediment que cal seguir per considerar els interessos divergents (és a dir, els interessos públics i els privats). De l’examen d’aquests textos se’n deriva que els recurrents tenien la possibilitat d’impugnar el procediment d’elaboració del pla especial i de proposar un “Pla parcial”. La manca d’impugnació equival a una renúncia tàcita de qualsevol acció privada; el contingut de l’article 58.2 in fine de la Llei esmentada n’és la prova. Els antecedents de les causes acumulades demostren que, salvat la societat Reig Patrimonia, SA, els altres recurrents no van impugnar la legalitat interna del pla especial. Pel que fa a l’acció judicial de la societat recurrent, aquesta no va prosperar, ja que mitjançant un aute del 10 de novembre del 2010, es van desestimar les seves pretensions.

Dit això, és clar que la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va motivar, de manera lògica i raonable, d’acord amb el cànon de constitucionalitat, la seva decisió per tal de desestimar l’argument que consistia en al·legar la manca d’interès públic del pla especial.

Quart

En aquest punt, convé examinar el segon argument adduït pels recurrents que, en realitat, està estretament connectat a la manca d’interès públic, ja que té a veure amb la manca de la voluntat de construir els equipaments escolars del Govern. Segons el parer dels recurrents, el Govern no hauria mai manifestat la seva voluntat de construir els equipaments esmentats que serien a l’origen de l’operació urbanística. Els recurrents s’oposen a l’argumentació de la Sala Administrativa destacant-ne una part i desvinculant-la del seu conjunt. Ara bé, després d’un examen acurat de l’aute que resol l’incident de nul·litat d’actuacions, és clar que la Sala Administrativa va començar efectivament

recordant que: “La hipotètica pèrdua sobrevinguda de l’interès del GOVERN constitueix una qüestió de legalitat interna que no pot ser fiscalitzada en tràmit d’execució”. La part de l’aute impugnada pels recurrents correspon en realitat a un argument presentat a títol subsidiari pel jutge administratiu que, per si mateix, no pot derivar en una vulneració de l’article 10 de la Constitució, tant més quan es recorda que només els raonaments il·lògics o absurds són susceptibles de vulnerar el dret a un procés degut, reconegut per l’article 10 de la Constitució.

**DECISIÓ:**

En atenció a tot el que s’ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l’autoritat que li confereix la Constitució del Principat d’Andorra,

**HA DECIDIT:**

Primer

Desestimar l’empara sol·licitada per les representacions processals respectives dels recurrents.

Segon

D’acord amb l’article 92.4 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, condemnar les parts recurrents al pagament de les costes processals en seu constitucional.

Tercer

Publicar aquesta sentència, d’acord amb el que disposa l’article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d’Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal de la Sra. Mercè Guitart Pol, a la representació processal del Sr. Antoni Duró Baró, de la Sra. Concepció Duró

Ribó i de la societat Reig Patrimonia, SA, al Comú de Sant Julià de Lòria, al president de la Batllia, a la presidenta del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, l'11 de juny del 2013.

Juan A. Ortega Díaz-Ambrona Laurence Burgorgue-Larsen

President

Vicepresidenta

Carles Viver Pi-Sunyer Pierre Subra de Bieusses

Magistrat

Magistrat